

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 200/2016
08.12.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Рудин Лагунцић, адвокат у ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Душан Четојевић, адвокат у ... и тужене ГГ А.Д. ..., из ..., Филијала ..., кога заступа Бранко Јовановић, адвокат у ..., ради раскида уговора, одлучујући о ревизији тужене ГГ А.Д. ... из ... изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду број Гж 1754/15 од 07.10.2015. године, у седници већа 08.12.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене ГГ А.Д. ..., из ..., Филијала ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду број Гж 1754/15 од 07.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови број П 1299/13 од 12.05.2015. године је делимично усвојен тужбени захтев тужилаца, па су обавезани тужени да солидарно тужиоцима исплате 42.718,26 евра са домицилном каматом коју прописује Европска централна банка на штедне улоге по виђењу у динарској противвредности по курсу на дан исплате по којем пословне банке у месту плаћања продају страну валуту и то почев од 22.08.2010. године, па до 25.12.2012. године, а за период од 25.12.2012. године до исплате законску затезну камату, све у року од 15 дана. Одбијен је тужбени захтев у преосталом делу за раскид уговора о девизном депозиту грађана број 139/10 од 22.07.2010. године и број 115/10 од 22.07.2010. године закључен између тужилаца и друготужене ГГ А.Д. ..., као и за износ од 5.531,75 евра са траженом каматом на тај износ. Обавезани су тужени да тужиоцима солидарно надокнаде трошкове парничног поступка у износу од 316.261,50 динара са законском затезном каматом почев од 12.05.2015. године као дана пресуђења па до исплате, а све у року од 15 дана.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом број Гж 1754/15 од 07.10.2015. године, жалбу тужене ГГ А.Д. ..., из ... делимично усвојио, па је назначену пресуду Основног суда у Старој Пазови делимично преиначио у усвајајућем делу одлуке о камати, тако што је обавезао тужене да солидарно тужиоцима на износ од 42.718,25 евра исплате камату по есконтној стопи Европске централне банке почев од 22.08.2010. године па до 25.12.2012. године у динарској противвредности по курсу на дан исплате,

а првостепену пресуду у преосталом усвајајућем делу потврђује. Одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде апелационог суда, тужена ГГ А.Д. ..., је изјавила благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о ревизији тужене на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/2011 и 55/2014), Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужене није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, а ревидент не указује на какве друге битне повреде поступка.

Према утврђеним чињеницама тужиоци су 22.07.2010. године закључили два уговора о девизном депозиту. По уговору број 115/10 положили су износ од 15.000 евра са каматом од 1,50 % месечно са роком орочења од 12 месеци. По другом уговору, број 139/10 положили су износ од 33.250 евра са каматом од 1.75 % на месечном нивоу са роком орочења на период од 12 месеци. У оба уговора је наведено да се уговор закључује између тужилаца као клијената и ДД А.Д. ..., банке која никада није постојала, па ни у моменту закључења уговора. Оба уговора је потписао тужилац АА као клијент, а на другој страни на месту за овлашћено лице за банку, уговор су потписали тужени ВВ и ЂЂ. Уговори су оверени округлим печатом ГГ А.Д. ..., али који у том моменту није био важећи. Уговори садрже меморандум ГГ и потпуно исте услове. Тужиоци су као дугогодишњи пријатељи са туженим ВВ, радником друготужене, отишли код њега у његову канцеларију на спрату зграде. Након што им је објаснио процедуру орочења средстава и омогућио им да подигну свој новац, потписали су уговоре о девизном депозиту, ради пласирања новца. Тужиоци су туженом ВВ предали новац, а он га је ставио у коверат и у орман у његовој канцеларији. Тужени ВВ је тужиоцима исплаћивао камату у периоду од августа месеца 2010. године па до 15.02.2011. године. Тужени ГГ је формирала комисију која је 15.03.2011. године ушла у канцеларију туженог ВВ, наложила му да напусти просторију и од тада тужени ВВ више није радио код тужене, а накнадно му је отказан уговор о раду. Комисија је тога дана сачинила записник о одузимању од туженог ВВ, аутомобила, мобилног телефона, две бизнис виза платне картице, три формулара отиска ГГ, кључа од канцеларије и кључа од архиве. Утврђено је да камата од 1,50 % на износ од 15.000 евра за период од августа па до 15.02.2011. године износи 1.575 евра, а за исти период на износ од 33.250 евра по стопи од 1,75 % на месечном нивоу износи 3.956,75 евра. Тужени ВВ је тужиоцима на име камата исплатио укупно 5.531,75 евра. Тужиоци су уложили укупно 48.250 евра и када се од тог износа одбије износ од 5.531,75 евра, добија се износ од 42.078,25 евра, односно износ који је остао у банци и који није враћен тужиоцима. Против туженог ВВ се води кривични поступак због злоупотребе службеног положаја, а он је поднео кривичну пријаву против тужене ГГ и чланова комисије која је формирана поводом овог случаја.

На основу овако утврђених чињеница, правилно су нижестепени судови оценили да је тужена ГГ А.Д. ..., из ..., дужна да солидарно са њеним бившим радником, туженим

ВВ, тужиоцима надокнади штету коју су они претрпели због недозвољених радњи и прекорачења службеног овлашћења њиховог радника ВВ.

Чланом 170. Закона о облигационим односима је прописано да за штету коју запослени у раду или у вези са радом проузрокује трећем лицу одговара предузеће у коме је запослени радио у тренутку проузроковања штете, осим ако докаже да је запослени у датим околностима поступао онако како је требало, а оштећени има право да захтева накнаду штете и непосредно од радника који је штету проузроковао намерно.

Тужиоцима је штета причињена од стране туженог ВВ који је у време сачињења два уговора са тужиоцима био запослен код тужене ГГ, где је имао своју канцеларију у којој је примио тужиоце, закључио са њима уговоре о девизном депозиту користећи се меморандумом тужене и њеним печатом (који није био у употреби), примио од њих новац и оставио га у орман у канцеларији. По оцени Врховног касационог суда неосновано ревидент оспорава своју одговорност позивајући се на крајњу непажњу тужилаца који су морали приметити да је уговорна страна ДД када се има у виду да је уговор сачињен на меморандуму друготужене и да је стављен њен печат, а тужени нису могли да знају по редовном току ствари да је ван употребе. Пропуст је тужене банке што се неважећи печат нашао у поседу њеног радника ВВ који га је злоупотребио. Тужиоци су и раније орочавали средства код тужене банке, подизали камату и главницу. Такође је неприхватљива тврдња да је у овом случају требало да се примени одредба члана 88. ЗОО, јер тужени ВВ није уговоре закључио као пуномоћник тужене, већ као њен радник.

По оцени Врховног касационог суда нема места примени члана 192. ЗОО као што то ревидент тврди, јер тужиоци нису допринели да штета настане или да буде већа него што би иначе била. Такође, нема места примени ни члана 163. ЗОО како то ревидент неосновано тврди.

Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужене „Erste bank“ из Новог Сада није основана, па је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић